

Sposób Wtórego Przyjścia

Właściwe zrozumienie tego przedmiotu jest niezwykle ważne – uchroni nas to bowiem od wielu błędnych pojęć na ten temat, jakie możemy spotkać w czasach dzisiejszych.

Przed wszystkim winniśmy pamiętać, że nasz Pan złożył swą ludzką naturę (człowieczeństwo) w ofierze okupowej, w myśl jego własnych słów zapisanych w Ew. Mat. 20:28, gdzie czytamy: *„Jako i Syn Człowieczy nie przyszedł, aby mu służyło, ale aby służył i aby dał duszę swą na okup za wielu”* (BGd). Tym samym nie jest możliwe, aby Pan, wypełniwszy warunki odkupienia człowieka, zachował swą ludzką naturę.

Nasz Pan jest obecnie istotą duchową, niewidzialną dla człowieka. Takie świadectwo pozostawił nam św. Piotr Apostoł. Mamy je zapisane w 1 Liście św. Piotra 3:18, gdzie czytamy: *„Bo i Chrystus raz za grzechy cierpiał, sprawiedliwy za niesprawiedliwych, aby nas przywiódł do Boga, umartwiony będąc ciałem, ale ożywiony duchem”*.

Przypomnijmy pokrótce, które wiersze Pisma św. mówią o sposobie przyjścia naszego Pana:

1. *„Jest ciało cielesne, jest też ciało duchowne [które otrzymał nasz Pan przy zmartwychwstaniu]. Tak ci też napisane: Stał się pierwszy człowiek Adam w duszę żywą, ale pośledni Adam w ducha ożywiającego. Wszakże nie jest pierwsze duchowne, ale cielesne, potem duchowne”* – 1 Kor. 15:44-46.

Rozważając te wersety rodzi się dodatkowe pytanie, kiedy Pan Jezus stał się drugim Adamem, który miałby moc ożywiającą? Odpowiadamy: po zmartwychwstaniu, gdy stał się istotą duchową.

Kolejne wersety (47 -49) mówią: *„Pierwszy człowiek z ziemi ziemski, wtóry człowiek sam Pan z nieba. Jaki jest ten ziemski, tacy też i ziemscy, a jaki jest niebieski, tacy też będą niebiescy. A jakośmy nosili wyobrażenie ziemskiego, tak będziemy nosili wyobrażenie niebieskiego”*. Apostoł miał tu na myśli Kościół. Członkowie Maluczkiego Stada będą kiedyś w przyszłości nosić „wyobrażenie niebieskie”, takie jakie obecnie posiada nasz Pan.

2. *„Aleć Pan jest tym Duchem, a gdzie jest ten Duch Pański, tam i wolność”* – 2 Kor. 3:17.

3. *„Który będąc jasnością chwały i wyobrażeniem istności Jego, i zatrzymując wszystkie rzeczy słowem mocy swojej, oczyszczenie grzechów naszych przez samego siebie uczyniwszy, usiadł na prawicy majestatu na*

wysokościach” [tj. w niebie] – Żyd. 1:3.

Apostoł Paweł dowodzi w tym miejscu, że nasz Pan po zmartwychwstaniu odziedziczył naturę duchową – więcej: naturę Boską, stając się odbiciem „istności Jego”, tj. Boga. Wywyższenie to Apostoł uwydatnił w następnym, 4 wierszu, gdzie napisał: *„Tem się zaniejszym stawszy nad Anioły, czem zaniejsze nad nie odziedziczył imię”*. Natura Boska jest daleko wyższa od anielskiej, która jest jedynie naturą duchową (a więc śmiertelną). Pismo św. poucza nas ponadto, że istoty duchowe (anioł znaczy „posłaniec”) zostały stworzone ku Boskiej usłudze, jak czytamy w Heb. 1:14: *„Izali wszyscy nie są duchami usługującymi, którzy na posługę bywają posłani dla tych, którzy zbawienie odziedziczyć mają?”*.

Podobny zapis odnajdujemy w Psalmie 34:8, gdzie czytamy: *„Zatacza obóz Pański Anioł około tych, którzy się go boją i wyrwa ich”*. Zauważmy: chociaż to posługiwanie ma miejsce, wszakże dla naszych ludzkich oczu jest ono niewidzialne. Podobnie też i nasz Pan będąc duchem, i to Boskiej natury, nie może być i nie jest widzialny dla oka ludzkiego. Jest tu ukryta ważna lekcja dla dzieci Bożych. Swymi naturalnymi, ludzkimi oczyma z pewnością nie ujrzą więcej niż inni ludzie. Jedynie oczami wiary mogą rozpoznać obecność swego Pana. Pisał o tym św. Paweł w liście do Efezjan 1:17-18: *„Aby Bóg Pana naszego Jezusa Chrystusa, Ojciec on chwały, dał wam ducha mądrości i objawienia ku poznaniu samego siebie; ażeby oświecił oczy myśli waszej, abyście wiedzieli, która jest nadzieja powołania jego”*.

Podobną posługę spełniali Aniołowie i w Starym Testamencie. Dla przykładu przytoczymy zapis 1 Mojż. 19:1, gdzie mamy zapisane: *„I przyszli dwaj Aniołowie do Sodomy w wieczór, a Lot siedział w bramie sodomskiej. Gdy je tedy ujrzał Lot, wstawszy szedł przeciwko nim; i skłonił się twarzą ku ziemi”*.

Idąc dalej za myślą św. Pawła zapisaną w zacytowanym fragmencie Listu do Hebrajczyków, przeczytajmy jeszcze wersety Listu do Efezjan 1:20-21. Czytamy tu następującą myśl: *„Której dokazał w Chrystusie, gdy Go wzbudził od umarłych i posadził na prawicy swojej na niebiesiech. Wysoko nad wszystkie księstwa i zwierzchności, i mocy, i państwa, i nad wszelkie imię, które się mianuje, nie tylko w tym wieku, ale i w przyszłym”*. Tylko Jezus posiada najwyższe imię (oprócz Ojca) i tylko On siedzi na stolicy ojcowskiej, tak w tym, jak i w przyszłym wieku. Nikt więcej nie odziedziczy podobnego stanowiska. W Księdze Objawienia 1:8 czytamy: *„Jam jest Alfa i Omega, początek i koniec, mówi*

Pan, który jest, i który był, i który przyjść ma, on Wszechmogący”.

4. „Ale gdy się Chrystus on żywot nasz, pokaże, tedy i wy z nim okażecie się w chwale” – Kol. 3:4.

Apostoł mówi tu o wtórym przyjściu naszego Pana i zaznacza, że wówczas i my – Kościół – „okażemy się w chwale”. Podobny zapis odnajdujemy w 1 Liście Jana 3:2 „Najmilsi! Teraz działkami Bożymi jesteście, ale się jeszcze nie objawiło, czym będziemy, lecz wiemy, iż gdy się On objawi (w czasie wtórego przyjścia) podobni mu będziemy, albowiem ujrzymy Go tak, jako jest”.

Apostoł dowodzi, że Kościół będzie kiedyś podobny Panu – tak jak i On odziedziczy Boską naturę, nie ziemską. W przeciwnym razie jako wniosek z zacytowanego wersetu otrzymalibyśmy, że gdyby Jezus miał się okazać w ciele, wówczas byłby On podobny nam (ludziom). Takie rozumowanie stoi w wyraźnej sprzeczności ze słowami naszego Pana zapisanymi w Ew. Mat. 16:27 „Albowiem Syn Człowieczy przyjdzie w chwale Ojca swego (nie w chwale ziemskiej) z Aniołymi swoimi, a tedy odda każdemu według uczynków jego”.

W 1 Liście do Koryntian 15:51-52 Apostoł św. Paweł dowodzi, że Kościół musi być przemieniony z ziemskiej natury do natury duchowej – Boskiej: „Oto tajemnicę wam powiadam: nie wszyscyć zaśniemy, ale wszyscy przemienieni będziemy, bardzo prędko w oka mgnieniu, na trąbę ostateczną. Albowiem zatrąbi, a umarli wzbudzeni będą nieskazitelni, a my będziemy przemienieni”. Podobną myśl czytamy w 1 Liście do Tesaloniczan 4:14 „Albowiem jeśli wierzymy, iż Jezus umarł i zmartwychwstał, tak Bóg i tych, którzy zasnęli w Jezusie, przywiedzie z Nim”.

Obecnie zastanowimy się jeszcze pokrótce nad innymi wersetami z Pisma Świętego tematycznie związanymi z omawianymi zagadnieniami. Odczytajmy zapis Dziejów Ap. 1:11: „I rzekli: Mężowie Galilejscy! Przecz stoicie, patrząc w niebo? Ten Jezus, który w górę wzięty jest od was do nieba, tak przyjdzie, jakoście Go widzieli idącego do nieba”. Takie słowa wyrzekli stojący w bieli

Aniołowie. W tym miejscu możemy zadać pytanie: czy Pan Jezus został w ciele wzięty do nieba? Czy ciało miało odziedziczyć Królestwo Boże? W 1 Liście do Koryntian 15:50 czytamy: „To jednak powiadam, bracia, iż ciało i krew Królestwa Bożego odziedziczyć nie mogą, ani skazitelność nie odziedziczy nieskazitelności”.

Zauważmy ponadto, że odchodzącego do nieba Jezusa widzieli tylko Galilejczycy (uczniowie), a nie cały ówczesny świat. Potwierdza to zapis: „Tego Bóg wzbudził dnia trzeciego i sprawił, żeby był objawiony. Nie wszystkiemu ludowi, ale świadkom przedtem sporządzonym od Boga, nam, którzyśmy z nim jedli i pili po Jego zmartwychwstaniu” (Dzieje Ap. 10:40-41). Wiemy o tym, że Jezus po swoim zmartwychwstaniu ukazywał się i znikał, aby w ten sposób dowieść, że żyje i że już więcej nie jest istotą cielesną, lecz duchową.

W Księdze Objawienia 1:7 czytamy natomiast zapis: „Oto idzie z obłokami, i ujrzy go wszelkie oko, i ci, którzy Go przebili, i narzekać będą przed nim wszystkie pokolenia ziemi. Tak Amen”. Wyrażenie „ujrzy Go wszelkie oko” jest często spornym punktem pomiędzy czytającymi ten fragment Pisma Św. Grecki wyraz *horao* znaczy `rozezn Go’ – a więc rozpozna Jego obecność, władzę i zwierzchność, rządu, jakie nasz Pan będzie spełniał na ziemi. Największym dowodem jego rządów będzie powszechne zmartwychwstanie, jakiego począwszy od proroków Starego Testamentu doświadczą cała ludzkość.

Na koniec warto wspomnieć o zapisie Ew. Jana 17:5, gdzie czytamy: „A teraz uwielbij mię Ty, Ojcze, u siebie samego tą chwałą, którą miał u Ciebie, pierwej niżeli świat był”. Nasz Pan był więc świadomy, że otrzyma naturę duchową, a nie cielesną. Wówczas w Ogrójcu prosił Ojca o chwałę, którą miał, zanim stał się człowiekiem: naturę Boską otrzymał bowiem w nagrodę za swoją wierność aż do śmierci.

Henryk Kamiński
R-
„Straż”